

מסורת הש"ס

(א) זכחים עט. מנחות כב:
כג: חולין ק. קה. (ב) לקמן
קט. [ושם אחת רנא].
(ג) וכלה ג: לו. ב"מ נב.
(ד) [עמ"ס על הגניזא] ב"מ
ט. [ה פסחים ט. מז. טז
לו: [מס' תרומות סוף
פ"ו] (ו) [פסחים יח].
(ז) [וע"ע אריות דזה
בתוס' מנחות כב: ד"ה יר"י
סדר תוס' זכחים עג. ד"ה
ר"י אומר].

הגהות הב"ח

(א) תשוב' ד"ה ר' יהודה
וכו' דליכא למאן דאמר
ללא בעל:

מוסף רש"י

[illegible]

הערל פרק שמיני יבמות

ר' יהודה לעצמיה. בכסיו הדס ובהקדקום: אדוני אכל חסיכה ו
דמשעת עמלה משום דהפסק מועט הוא נפלוג בדידה ואמר: עליה
תקנתה לא כעלה: טעורה כטעורה עדיףא ליה. לאשמועינן דאמר
דשקין טעורות ושיין דבר צעלה טפי דאשכחן במסכת תרומות
(פ"ה מ"ג) דתרומה טעורה כמלך
טעורין הכל מודין שעולין ובתרומה
טעמה טעורה חלוקין ב"ש וז"ה (שם
מ"ד) ועוד לינמוה ואפ"ה לא תעלה:
ולר"ל מאי שני דקא שמדן לר"ל
כשלא לר' יוחנן דמוקי לה כשלימה
סיפא כיון דהפסק מועט הוא לא
מבעטין חסיכה שלימה הואיל ודרכו
לינמוה וקף על גב דלר' יוחנן עיגול
דתרומה בשל חולין דקא שמדן לר"ל
והלא אזי שונה כו' מכלל דמודה
בעיגול דכעיל משום הפסק מועט
בחסיכה מודה דיהנין כולה להאן
הואיל והיא גופה דאורייתא לא חיישי
להפסק מועט אלא לר' דלמחר מידי
דאורייתא לא כעיל והכא משום דנמוס
לא חשיב מו חיסור דליה ובעלה סיפא
אמאי לא תעלה לא לימא לא חסורא
בעיניה: אמר רב שינא דרבי דרב
אזי. לעולם לינמוה ורשא כעומא
משקין דרבנן כגון שנעמה חסיכה
על ידי משקין טמאין שגמנו ככל
דמלאכותיא אין משקה טמאין כליו
ואמר: דליכא למגור משום טעמה
דאורייתא מודה ריש לקיש דכעיל הואיל
ואין דרכו לינמוה: וסיפא. קדשים
לזר חיסור דאורייתא הוא ומידי
דאורייתא מין בעינן להאי תנא סבירא
ליה דלא כעיל ואפילו שני דרכו
לינמוה: ליפלוג ולינמי כדירה.
בטעמה וטערה דנקט מלימה ואמי
מאי שנה דנקייה תנא למילתיה
למנקט חולין וקדשים: טעורות
כטעורות עדיףא ליה. וימא ליה
למנא לינמי טעורות כטעורות דשיין
כזה ביטולא טפי כדפרשי' לעיל ואפ"ה
אליין לחומרא הואיל ואיסור דאורי'
אזינן ולא. והבשר כשר קדשים
לאוכלו כלאו והבשר אשר יגע בכל

טמא (ויקרא ז:): **סיפא**. קדשים בחולין אחי ל ידי כרת דאכל להו
בטומאת הגוף וטומאת הכרת בשרת דמחי [נס] והנפש אשר תאכל בשר
ולעולם בשמימיה: ל"א **לעולם בשלם** ניומה: ועיגול היינו טעמא
דרי"א דבדאורייתא לא בטיל דכיון דתרומה לור במיתה ככרת דמאי:
והא רבה הוא דאמר. בפרק תבא' ודף קט"ז: **כל בדאורייתא**
(לא בטיל) ל"א **איסור** לאו ל"א **איסור כרת**. אם חשו רבנן לכרת חשו
גמי ללאו ועבוד תקנתא: **רב אשי אמר**. במימיה וסיפא הוי דבר
שני לו ממירין מתקנין לכסן: **בדאסא ביא**. דהא דק"ל (בבב' דף ג:)
דבר שיש לו ממירין לא בטיל כגון דמשתרייא למחר למאן דאסירא ליה
השתא כגון ביא שגולה ביום טוב: **מישרא שרי**. אפילו השתא:
הרי טל. החולין מותרין לזר: **והוא שרבו חולין**. שבקופת
חולין: **על הפרוסה**. שבאפה תרומה הלכך תלינן בשא"י אומר
חולין לתוך חולין נפלו דאי גמי הוי איפכא ונפלה קאה תרומה
בקופת חולין בטלה בדיוכא: **אף על פי של רבו**. דסמכין אשאי
אומר: **אלא לר' יוחנן קשיא**. דמי תלינן לקולא בדאיסור דאורייתא:
ואנא

למאי ד"ד השתא אמאי תרומה טהורה עולה בק"א: **שְׂרָרִי** קדושת
ממנתי' דתרומות (ר"ש) פ"ו (מ"ה) דמן ב' קופות אחת של חולין ואחת
מהן נפלה הריני אומר לתוך תרומה נפלה והו' לכו לרבי יוחנן ור"ל ל'
ב' קופות ושני סקין עליהם למימר כולי האי אוקי חולין אחזקיייהו דמה
בלא רבייה ואפשר דבשאלא אחת אמאי ר"ל שרי בלא רבייה דשמיטין
אלא אכרמיא: **א"א** ד' יוחנן **א"א** א"ב א"ב פירוש כיון דהת'
מימה למאי דסלקא דעתך השתא דתרומה בזמן הזה דאורייתא אס'
אומר כיון דהית' ליה לרבי יוחנן ברירי אלו עוברין (נפסחים דף מד.
קושטא) וזו משיי' הס' ה"ע בתרומה בזמן הזה דרבנן ויש לומר דהי'
בכדי אכילת פרס דרבנן תקשי אמאי אמרינן שאני אומר כיון דרב

פב.

רבי יהודה לעצמיה דאמר מין במינו לא בעיף.^א וזקא דכרך לה ומתערב אית ליה לרי יהודה דלא נטיל דומיא דדס הכר דוס השעיר דלינן מינה ר' יהודה צחקון רבה (מנחות דף כג. ובס) אבל דכרך יבש לא דר' יהודה גופיה אית ליה צפ' טטל (שבת דף קאא); דמעלין את הדמועה במק"א ואפי' מין במינו דמשמעוב גבי ליטרא קציטות אמור ^{ה'} מין במינו לא.

[illegible]

דלי לאו הכי אפילו קמה חטין וקמה
שעורים מין במינו הוא לרבה דלול
במר שמה בפריק בתרל דע"י ודף סו.
והס' כמו חמירא דחטי' וחמירא
דשערי אלס' הס' ברוחא אירי
ובהקומן רבה (מנחות דף כג. וסס')
דלמר דמנחות שנתערבו לא בטילי
לרבי יהודה הס' נמי מתוך שומנן
מתכרכין וטומין טעם זה בזה א"י
כשיפאס' אומן ימנו טעם זה בזה"ו
בטהורות עדיף א"י.
דא"פ שזין אסורא
אלס' גורים אפ"ה חמירא ולא בטילה
וכ"ש טמאה דלסורא אף לכהנים
ובקוטרס פייס טעם אחר:

חת של תרומה ונפלו
מותרים שאני אומר
נפלה וחולין בתוך
לקיש והוא שרבו
חנן אמר: אע"פ שלא
בשלא ריש לקיש
יבוא הוא דבעינן
הא מני רבנן היא
ואנא

ר"ש אסור לא סיפא וכו'. אמאי לאוקמינן בשימוחה קאי
ובקונטרס פירש דלמי לפרושי בשלא ניומה ועיגול היינו
טעמיה דר"ל דמדאורייתא לא בטיל כיון דתרומה לזר במיתה ככרת
דמיא וחבילי חלקן של כלאי הכנס אע"ג דאסור לאו הוא מ"מ לא
בטל משום דהוי את שדרכו ודוקא בכל שדרכו הוא דמפליג בין
אסור לאו לאסור כרת ואע"ג דעל קמי שיהי ר"מ אומר כל
שדרכי לימנות מקדש יש לפרש כעין שפי' לעיל דה"ק שיהי ר"מ
אומר כל שדרכי לימנות מקדש באסור כרת או באסור מיתה והואיל
וכן דין הוא שיקדש את שדרכו אפילו באסור לאו ומיהו לא יתכן כלל
לפרש כן דהא חמיה של חטאת טעוריה בחולין עדיפא אפילו מאת
שדרכו דפרשיות לעיל מטעם דלמא הכחדו ואשמע דדוקא משום
דהוי אסור כרת לא בטל אכל אסור לאו בטל:

משום דהו"ל דבר שיש לו מתירין. למאי דקטעי רב אשי קשה
עגול בעיגולים אחאי עולה דלפילו בדרבנן שמעינן ליה
לרב אשי (נראה דף ה.) דדבר שיש לו מתירין לא בטל ויש להעמיד
ההיא דעגול בעיגולין בתרומה עומא דאין לו מתירין ומיזו קשה
הא ש"י חז"ל. הקשה הר"ר שמואל מאחזב מדמקשה במריחא לוינ
של תרומה שנפלה סאה של תרומה לתוך אחת מן ואין ידוע לנאה
שפוגי עלה והשיב ר"י דמשום רבותא דר' יוחנן מייתי דלפילו
ונפול בקופה של חולין הוא ואין לו חוקת הכר שרי בה רבי יוחנן
חוקת חולין שבקופה ומוקין לה אחזקתייהו ולהכי לא פליגי אממיתין
הוה בזמן דלדאורייתא הכי סמכין אשאי אומר להאי בלא רבייה
הוה מוקי לה רבי יוחנן כשרבו תקשי ליה היכי סמכין אשאי
(ט) כות כדאי אכילת פרס דלדאורייתא דהכי פריך לה הכס ומחוק
למימר וליטעמין והתם נמי הוה מני למימר וליטעמין אפילו כות
יוחנן מוקי לה הכא בלא רבייה וכן דרך הש"ס כנמה מקומות:
ירוש'

תוספות ישנים

רמב"ם חזקוני רישא חסור לאו
 פ"י תש"י"א אמרין גרישא
 חסלה דהא נמי כ' חסלה
 לא תחבל רק לשהים (א)
 וליהם אלא לאו דעומאה
 אכל כסיפא זי אמרין
 דתעלה כחולין תחבל
 גישמאל וואלן איהם
 געזמאח הגוף כ' איז מזה
 לאכל חולין געזמאח הגוף
 ואיכא כח באכילת קדשים
 געזמאח הגוף:

(ח) ש-ל וליכא קאן אלל לאו
דטומאת נשר.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones